

Historia

Historia Lęborka jest ściśle związana z dziejami Polski i Niemiec. We wczesnym średniowieczu ta słowiańska osada nosiła nazwę Lewino i należała do ksiąząt Pomorza Gdańskiego. Według zapisu pomorskiego kronikarza Restorfa, Lębork był już miastem w 1285 roku, lecz poza tym zapisem nie znany jest żaden inny, potwierdzający ten fakt, dokument. Natomiast istnieje dokument z 1341 roku potwierdzający nadanie praw miejskich chełmińskich, które Lębork otrzymał z rąk Dietricha Burgaffa von Altenburgha, Wielkiego Mistrza Zakonu Krzyżackiego. W latach 1310-1454 Lębork należał do państwa krzyżackiego. Po rozpoczęciu wojny 13-letniej, król Kazimierz Jagiellończyk wcielił miasto wraz z Pomorzem Gdańskim do Polski. W 1455 roku Rada Gdańska przekazała Lębork księciu pomorskiemu Erykowi II.

W 1490 roku Lębork przeszedł w ręce księcia pomorskiego Bogusława X, jako posag jego żony, córki Króla Kazimierza Jagiellończyka. Stan ten trwa aż do 1637 roku, kiedy po bezpotomnej śmierci księcia Bogusława XIV Lębork włączony zostaje do Polski. Tylko 20 lat miasto należało do Polski, gdyż już w 1657 roku król Jan Kazimierz na podstawie traktatów welawsko-bydgoskich odstępuje je Fryderykowi Wilhelmowi, elektorowi brandenburskiemu. Do roku 1698 elektorzy składali hołd królom polskim. Później Fryderyk II zaniechał odnawiania zawisłości lennej. W 1773 roku na mocy artykułu IV traktatu rozbiorowego Lębork wcielony został do prowincji Pommern, w której znajdował się aż do marca 1945 roku. W wyniku ofensywy styczniowej 10 marca 1945 roku, po burzliwych i zmiennych kolejach losu, Lębork wraca do Polski.